

پرداخت توامان فوق العاده های ایثارگری با رأی دیوان عدالت اداری بلامانع شد

پرداخت توامان فوق العاده های ایثارگری با رأی دیوان عدالت اداری بلامانع شد

پرداخت توامان فوق العاده های ایثارگری با رأی دیوان عدالت اداری بلامانع شد

هیات عمومی دیوان عدالت اداری به حل مشکل پرداخت فوق العاده ایثارگری به ایثارگران رأی داد. در پی شکایت شاکی خصوصی از سازمان امور اداری و استخدامی کشور با خواسته ابطال نامه شماره ۳۳۳۷۵۲۰ مورخ ۹۷/۷/۷ و نامه شماره ۳۲۶۵۳۷ مورخ ۹۸/۷/۱۹ سازمان امور اداری و استخدامی کشور هیات عمومی دیوان عدالت اداری به بحث و بررسی در این مورد پرداخت. براساس این گزارش در نظریه اکثریت هیأت تخصصی استخدامی در این مورد که در اختیار هیات عمومی قرار گرفت، چنین آمده بود:

الف: در خصوص تفاوت فوق العاده ایثارگری موضوع ماده ۵۱ قانون جامع خدمات رسانی به ایثارگران و فوق العاده ایثارگری موضوع بند ۲ ماده ۶۸ قانون مدیریت خدمات کشوری: نظر اکثریت: معتقدند به دلایل زیر فوق العاده ایثارگری موضوع ماده ۵۱ قانون جامع خدمات رسانی به ایثارگران و فوق العاده ایثارگری موضوع بند ۲ ماده ۶۸ قانون مدیریت خدمات کشوری متفاوت بوده و هر دو همزمان به یک ایثارگر قابل پرداخت است: اولاً نحوه محاسبه مبلغ آن متفاوت است، مبلغ فوق العاده ایثارگری بند ۲ ماده ۶۸ مبتنی بر امتیاز ایثارگر تا ۱۵۰۰ امتیاز ضرب در ضریب سال تعیین می شود درحالی که فوق العاده ایثارگری ماده ۵۱ قانون جامع خدمات رسانی به ایثارگران عدد ثابت و به میزان ۲۵ درصد حداقل حقوق است.

ثانیاً مشمولین آن ها متفاوت است، فوق العاده ایثارگری بند ۲ ماده ۶۸ شامل تمامی جانبازان، آزادگان و رزمندگان دارای خدمت داوطلبانه می شود لیکن تنها ایثارگرانی را در برمی گیرد که مبتنی بر فصل دهم قانون مدیریت خدمات کشوری حقوق دریافت می کنند، درحالی که فوق العاده ایثارگری موضوع ماده ۵۱ مذکور شامل شهدا و جانبازان بیست و پنج درصد (۲۵ درصد) و بالاتر و آزادگان و «همسران و فرزندان شهدا» است، اعم از اینکه مشمول قانون مدیریت باشند یا مبتنی بر سایر نظامات استخدامی حقوق دریافت نمایند.

ب: در خصوص مستمر یا غیرمستمر بودن فوق العاده ایثارگری موضوع ماده ۵۱ قانون جامع خدمات رسانی به ایثارگران: نظر اکثریت معتقدند با توجه به اینکه ماهیت فوق العاده ایثارگری موضوع ماده ۵۱ قانون جامع خدمات رسانی به ایثارگران و فوق العاده ایثارگری موضوع بند ۲ ماده ۶۸ قانون مدیریت خدمات کشوری با یکدیگر متفاوت است و هر دو هم زمان قابل پرداخت است و قانون گذار به موجب ذیل تبصره ماده ۷۶ قانون مدیریت خدمات کشوری صرفاً فوق العاده ایثارگری موضوع بند ۲ ماده ۶۸ را مستمر محسوب و به موجب ماده ۱۰۶ همان قانون مشمول کسور بازنشستگی دانسته است، از طرفی کسر کسور بازنشستگی در هر مورد نیازمند تصریح قانونگذار است و در خصوص فوق العاده ایثارگری موضوع ماده ۵۱ قانون جامع خدمات رسانی به ایثارگران چنین حکمی وجود ندارد، بلکه با توجه به ماهیت آن امتیازی است برای زمان اشتغال فرد ایثارگر و به همین جهت به موجب تبصره ماده مذکور به جانبازان و آزادگان حال اشتغال تعلق نمی گیرد، لذا مشمول کسور بازنشستگی نیست و در نتیجه مقرره های مورد شکایت مغایرتی با قانون نداشته و قابل ابطال

تشخیص داده نمی شود.

این گزارش حاکی است پس از قرائت نظریه هیأت تخصصی استخدامی در مورد موضوع مورد بحث و اعلام دیدگاه های مخالفان و موافقان در این مورد، سرانجام هیات عمومی دیوان عدالت اداری رأی به پرداخت هر دو فوق العاده (فوق العاده موضوع ماده ۵۱ قانون جامع خدمات رسانی به ایثارگران و فوق العاده ایثارگری موضوع بند ۲ ماده ۶۸ قانون مدیریت خدمات کشوری) به طور همزمان به یک ایثارگر داد و تصریح کرد که فوق العاده ایثارگری موضوع ماده ۵۱ قانون جامع خدمات رسانی به ایثارگران مشمول کسور بازنشستگی نیست.